

31969R1191

1969 6 28

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 156/1

TARYBOS REGLAMENTAS (EEB) Nr. 1191/69**priimtas 1969 m. birželio 26 d.****dėl valstybių narių veiksmų, susijusių išsipareigojimais, neatskiriama nuo viešosios paslaugos geležinkelio, kelių ir vidaus vandenų transporto srityje sąvokos**

EUROPOS SĄJUNGOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 75 ir 94 straipsnius,

atsižvelgdama į 1965 m. gegužės 13 d. Tarybos sprendimą dėl tam tikrų nuostatų, darančių įtaką geležinkelio, kelių ir vidaus vandenų transporto konkurencijai, suderinimo ⁽¹⁾,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽²⁾,

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽³⁾,

kadangi vienas iš bendros transporto politikos tikslų yra pašalinti neatitiktumus, galinčius iš esmės iškraipyti sąlygas, susijusias su viešosios paslaugos sąvoka, kurios yra keliamos transporto įmonėms valstybėse narėse;

kadangi dėl to būtina panaikinti su viešąja paslauga susijusius išsipareigojimus, apibrėžtus šiame reglamente; tačiau kadangi tam tikrais atvejais būtina tokius išsipareigojimus palikti, kad būtų užtikrintas tinkamų transporto paslaugų teikimas; kadangi transporto paslaugų tinkamumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į transporto sektoriuje esančią paklausą ir pasiūlą ir bendruomenės poreikius;

kadangi tokių panaikinimo priemonių negalima taikyti transporto įkainiams ir sąlygoms, nustatytoms keleivinio transporto įmonėms dėl vienos ar kelių konkrečių kategorijų asmenų interesų;

kadangi siekiant šias priemones įgyvendinti yra būtina apibrėžti skirtingus su viešąja paslauga susijusius išsipareigojimus, kuriems taikomas šis reglamentas; kadangi šie išsipareigojimai apima išsipareigojimą organizuoti darbą, išsipareigojimą vežti ir išsipareigojimą dėl tarifų;

kadangi valstybėms narėms turėtų būti palikta teisė savo nuožiūra imtis priemonių, kad būtų palikti arba atšaukti su viešąja paslauga susiję išsipareigojimai; tačiau kadangi dėl šių išsipareigojimų transporto įmonės patiria finansines išlaidas, įmonės turi turėti galimybę kreiptis į valstybių narių kompetentingas institucijas, kad minėti išsipareigojimai būtų panaikinti;

kadangi reikėtų numatyti, kad transporto įmonės galėtų kreiptis dėl su viešąja paslauga susijusių išsipareigojimų panaikinimo, tik tokiu atveju, kai dėl minėtų išsipareigojimų įmonės patiria ekonominių nuostolių, nustatomų pagal bendrą tvarką, išdėstytą šiame reglamente;

kadangi siekiant pagerinti veiklos standartus, transporto įmonės, pateikdamos paraiškas, turėtų galimybę siūlyti, kad būtų naudojamas kitų rūšių transportas, kuris geriau tinka aptariamam vežimui;

kadangi spręsdamos, ar su viešąja paslauga susijusius išsipareigojimus reikia palikti, valstybių narių kompetentingos institucijos turi turėti galimybę savo sprendimą susieti su sąlygomis, kurios padidintų aptariamą veiklos pajamas; kadangi priimdamos sprendimą panaikinti su viešąja paslauga susijusius išsipareigojimus ir tuo pačiu siekdamos užtikrinti pakankamas transporto paslaugas, kompetentingos institucijos turi sudaryti alternatyvių paslaugų teikimo galimybę;

kadangi, kad būtų atsižvelgiama į visų valstybių narių interesus, Bendrijos tvarka turi būti nustatyta tiems atvejams, jeigu su viešąja paslauga susijusio išsipareigojimo organizuoti darbą arba vežti panaikinimas galėtų neatitikti kitos valstybės narės interesus;

⁽¹⁾ OL 88, 1965 5 24, p. 1500/65.

⁽²⁾ OL C 27, 1966 3 28, p. 18.

⁽³⁾ OL C 49, 1968 5 17, p. 15.

kadangi yra pageidautina, kad įmonių paraiškų dėl su viešąja paslauga susijusių išsipareigojimų panaikinimo svarstymas vyktų

deramu būdu, nustatyti terminą tokioms paraiškoms pateikti ir šias paraiškas valstybėms narėms svarstyti;

kadangi pagal 1965 m. gegužės 13 d. Tarybos sprendimo dėl tam tikrų nuostatų, darančių įtaką geležinkelio, kelių ir vidaus vandenų transporto konkurencijai, suderinimo 5 straipsnį bet koks sprendimas, kurį priima kompetentingos institucijos dėl su viešąja paslauga susijusių išpareigojimų, nustatytų šiame reglamente, išlaikymo sąlygoja išpareigojimą mokėti kompensacijas už transporto įmonės patiriamas finansines išlaidas;

kadangi transporto įmonės teisė gauti kompensaciją atsiranda tuomet, kai valstybė narė priima sprendimą palikti aptariamą su viešąja paslauga susijusį išpareigojimą; kadangi todėl, kad biudžetai sudaromi metams, ši teisė negali atsirasti per pradinį šio reglamento veikimo laikotarpį iki 1971 m. sausio 1 d.; kadangi, pratęsus laiko terminą, skirtą nagrinėti transporto įmonių paraiškoms, ši data gali būti pakeista ir vėlesne data;

kadangi, be to, 1965 m. gegužės 13 d. Tarybos sprendimo dėl tam tikrų nuostatų, darančių įtaką geležinkelio, kelių ir vidaus vandenų transporto konkurencijai, suderinimo 6 straipsnis numato, kad valstybės narės privalo kompensuoti finansines išlaidas, tenkančias keleiviniam transportui dėl transporto įkainių ir sąlygų taikymo vienos ar kelių konkrečių kategorijų asmenų interesams; kadangi šios kompensacijos pradedamos taikyti nuo 1971 m. sausio 1 d.; kadangi, jei kuriai nors valstybei narėi iškiltų ypatingų sunkumų, įsigaliojimo data tam tikrais Bendrijos veiksmais gali būti atidėta vieneriems metams;

kadangi kompensacijos už transporto įmonių patirtas finansines išlaidas, atsirandančias dėl su viešąja paslauga susijusių išpareigojimų išlaikymo, privalo būti mokamos pagal bendrą tvarką; kadangi, kad būtų nustatytas tokių kompensacijų dydis, privaloma atsižvelgti į padarinius, atsirasiančius įmonės veikloje, jeigu kuris iš minėtų išpareigojimų būtų panaikintas;

kadangi šio reglamento nuostatos turėtų būti taikomos kiekvienam naujam transporto įmonės su viešąja paslauga susijusiam išpareigojimui, kaip apibrėžta šiame reglamente;

kadangi kompensavimo mokėjimus pagal šį reglamentą skiria valstybė narė, laikymasi bendrųjų procedūrų tvarkos, išdėstytos šiame reglamente, šių mokėjimų atžvilgiu neturėtų būti taikoma Europos ekonominės bendrijos steigimo sutarties 93 straipsnio 3 dalyje pateikiama procedūra dėl pirminės informacijos;

kadangi Komisija privalo turėti galimybę iš valstybių narių gauti visą atitinkamą informaciją dėl šio reglamento veikimo;

kadangi siekiant Tarybą įgalinti išnagrinėti kiekvienos valstybės narės situaciją šio reglamento įgyvendinimo atžvilgiu, Komisija privalo iki 1972 m. gruodžio 31 d. Tarybai pateikti ataskaitą;

kadangi yra pageidautina užtikrinti, kad valstybės narės suteiktų transporto įmonėms galimybes atstovauti savo interesams dėl atskirų sprendimų, kuriuos priima valstybės narės, laikydamosi šio reglamento;

kadangi šis reglamentas šiuo metu taikytinas šešių nacionalinių geležinkelio įmonių, esančių valstybėse narėse, geležinkelio transporto veiklai, tai dėl kitų transporto įmonių, įmonėms, kurių veikla teikti vietinio ar regioninio pobūdžio transporto paslaugas nėra pagrindinė, Taryba per trejus metus nuo šio reglamento įsigaliojimo turės nuspręsti, kokių priemonių reikėtų imtis, atsižvelgiant į su viešąja paslauga susijusius išpareigojimus, dėl transporto veiklos, kuriai šis reglamentas netaikomas,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ

I SKIRSNIS

Bendrosios nuostatos

1 straipsnis

1. Valstybės narės panaikina visus išpareigojimus, įeinančius į viešosios paslaugos sąvoką, kaip apibrėžta šiame reglamente, kurie nustatomi geležinkelio, kelių ir vidaus vandenų transportui.

2. Vis dėlto šie išpareigojimai gali būti palikti, kol jie būtini užtikrinti tinkamą transporto paslaugų teikimą.

3. Straipsnio 1 dalis netaikoma keleivinio transporto įkainiams ir sąlygoms, kurias kiekviena valstybė narė nustato dėl vienos ar kelių tam tikrų kategorijų asmenų interesų.

4. Už finansinius nuostolius, kurie transporto įmonėms atsiranda paliekant 2 straipsnio dalyje nurodytus išpareigojimus arba taikant straipsnio 3 dalyje paminėtus transporto tarifus ir sąlygas, turi būti kompensuojama šiame reglamente nustatyta bendra tvarka.

2 straipsnis

1. „Su viešąja paslauga susiję išsipareigojimai“ reiškia tuos išsipareigojimus, kurių aptariama transporto įmonė, atsižvelgdama į savo komercinius interesus, neprisiimtų arba neprisiimtų tokiu mastu ar tokiomis pačiomis sąlygomis.

2. Su viešąja paslauga susiję išsipareigojimai pagal šio straipsnio 1 dalį apima išsipareigojimą organizuoti darbą, išsipareigojimą vežti ir išsipareigojimą dėl tarifų.

3. Šiame reglamente „išsipareigojimas organizuoti darbą“ reiškia išsipareigojimą, nustatomą transporto įmonei, kuriai suteikti įgaliojimai dirbti pagal licenciją arba lygiavertį leidimą, bet kurio maršruto ar įrenginių atžvilgiu, imtis visų reikalingų priemonių, kad būtų užtikrintas transporto paslaugų atitinkančių nenutrūkstamumo, reguliarumo ir masto reikalavimus teikimas. Minėtas išsipareigojimas taip pat apima išsipareigojimą teikti papildomas paslaugas ir išsipareigojimą kelius bei įrangą išlaikyti geros būklės, jeigu tai yra papildomi reikalavimai tinklui kaip visumai, taip pat įrenginius po to, kai paslaugų teikimas bus nutrauktas.

4. Šiame reglamente „išsipareigojimas vežti“ reiškia išsipareigojimą, nustatomą transporto įmonėms priimti ir vežti keleivius ar krovinius, taikant konkrečius tarifus bei laikantis nustatytų sąlygų.

5. Šiame reglamente „išsipareigojimas dėl tarifų“ reiškia išsipareigojimą, nustatomą transporto įmonėms, kad jos, tam tikroms keleivių kategorijoms, tam tikros kategorijos kroviniams arba atitinkamuose maršrutuose, taikytų viešosios valdžios institucijos nustatytus ar patvirtintus tarifus, kurie neatitinka įmonės komercinių interesų ir kurie atsiranda įvedus arba atsisakius pakeisti specialias tarifų sąlygas.

Aukščiau minėtos pastraipos nuostatos netaikomos išsipareigojimams, kylantiems iš kainų politikos bendrųjų priemonių, taikomų ekonomikai kaip visumai, arba priemonėms, kurių imasi apskritai dėl transporto įkainių ir sąlygų, atsižvelgiant į transporto rinkos arba jos dalies organizavimą.

II SKIRSNIS

Bendrieji su viešąja paslauga susijusių išsipareigojimų panaikinimo ar išlaikymo principai

3 straipsnis

1. Jeigu valstybių narių kompetentingos institucijos nutaria visiškai arba iš dalies palikti su viešąja paslauga susijusį išsipareigojimą ir jeigu tai galima padaryti ne vienu, o keliais būdais, iš kurių kiekvienas, atitikdamas vienodus reikalavimus, gali užtikrinti, kad bus teikiamos lygiavertės transporto paslaugos, kompetentingos institucijos renkasi tą būdą, kuris Bendrijai bus pigiausias.

2. Transporto paslaugų pakankamumas turi būti vertinamas atsižvelgiant:

- į visuomenės interesus;
- į galimybę naudoti kitas transporto rūšis ir į šių transporto rūšių gebėjimą patenkinti aptariamus transporto poreikius;
- į transporto tarifus ir sąlygas, kurios gali būti nustatomos naudotojams.

4 straipsnis

1. Transporto įmonės kreipiasi į valstybių narių kompetentingas institucijas, kad visiškai arba iš dalies būtų panaikintas bet kuris su viešąja paslauga susijęs išsipareigojimas, jeigu toks išsipareigojimas joms sąlygoja ekonominius nuostolius.

2. Pateikdamos paraiškas transporto įmonės gali siūlyti naudojamas transporto rūšis keisti kitomis transporto rūšimis. Taikydamos 5 straipsnio nuostatas, įmonės apskaičiuoja, kiek galima sutaupyti, siekdamos pagerinti savo finansinę būklę.

5 straipsnis

1. Išsipareigojimas organizuoti darbą ar vežti laikomas ekonomiškai nuostolingų, jeigu finansinių išlaidų sumažėjimas, kuris būtų įmanomas dėka visiško arba dalinio išsipareigojimo panaikinimo minėtos veiklos ar veiklų grupės atžvilgiu, kurias įtakoja tas išsipareigojimas, viršija pajamų sumažėjimą dėl tokio išsipareigojimo panaikinimo.

Ekonominiai nuostoliai nustatomi remiantis metinių ekonominių nuostolių, išreikštų skirtumu tarp metinių finansinių išlaidų sumažėjimo ir metinių pajamų sumažėjimo, kurie atsiranda panaikinus išsipareigojimą, ataskaita, jeigu reikalinga ši ataskaita gali būti patikslinta.

Tačiau jeigu išsipareigojimas organizuoti darbą arba vežti apima vieną ar daugiau keleivių ar krovinių vežimo kategorijų visame tinkle arba didesnėje jo dalyje, finansinės išlaidos, kurios būtų panaikintos atšaukus išsipareigojimą, turi būti įvertinamos paskirstant skirtingoms vežimo kategorijoms visas išlaidas, kurias įmonė patiria dėl transporto veiklos.

Ekonominiai nuostoliai tokiu atveju bus lygūs skirtumui tarp išlaidų, priskiriamų įmonės veiklos sričiai, kuriai daro įtaką su viešąja paslauga susijęs išsipareigojimas, ir atitinkamų pajamų.

Ekonominiai nuostoliai turi būti nustatomi bendrai atsižvelgiant į išsipareigojimo padarinius įmonės veiklai.

2. Išsipareigojimas dėl tarifų laikomas sąlygojančiu ekonominius nuostolius, jeigu skirtumas tarp pajamų iš vežimo, kuriam išsipareigojimas galioja, ir tokio vežimo finansinių išlaidų yra mažesnis nei skirtumas tarp pajamų, kurios būtų gautos iš to vežimo, ir pastarojo finansinių išlaidų, jeigu būtų dirbama laikantis komercinių sąlygų, atsižvelgiant ir į tos veiklos, kuriai taikomas išsipareigojimas, išlaidas, ir į rinkos būklę.

6 straipsnis

1. Per vienerius metus nuo šio reglamento įsigaliojimo transporto įmonės valstybių narių kompetentingoms institucijoms įteikia 4 straipsnyje nurodytas paraiškas.

Transporto įmonės paraiškas gali įteikti pasibaigus pirmiau nurodytam laikotarpiui, jeigu jos nustato, kad tenkinamos 4 straipsnio 1 dalies nuostatų sąlygos.

2. Sprendimai palikti su viešąja paslauga susijusį išsipareigojimą ar jo dalį arba nustatyto laikotarpio pabaigoje jį panaikinti, turi numatyti kompensacijas už finansines išlaidas, atsirandančias dėl minėto išsipareigojimo; tokių kompensacijų dydis turi būti nustatomas pagal bendrą tvarką, numatytą 10–13 straipsniuose.

3. Valstybių narių kompetentingos institucijos priima sprendimą per vienerius metus nuo tos datos, kai buvo įteikta paraiška dėl išsipareigojimų organizuoti darbą ar vežti, ir per šešis mėnesius dėl išsipareigojimų, skirtų tarifams.

Teisė gauti kompensaciją atsiranda nuo tos datos, kada kompetentingos institucijos priima sprendimą, tačiau ne anksčiau nei 1971 m. sausio 1 d.

4. Tačiau jeigu valstybių narių kompetentingos institucijos, atsižvelgdamos į kiekvienos įmonės įteiktų paraiškų kiekį ir svarbą, mano esant būtina, jos gali 3 dalies pirmoje pastraipoje nustatytą laikotarpį pratęsti, tačiau ne vėliau kaip iki 1972 m. sausio 1 d. Tokiu atveju teisė gauti kompensaciją atsiranda šią dieną.

Jeigu jos ketina pasinaudoti šiomis savo teisėmis, valstybių narių kompetentingos institucijos aptariamoms įmonėms apie tai praneša per šešis mėnesius nuo paraiškos įteikimo dienos.

Jeigu kuriai valstybei narei iškyla ypatingų sunkumų, Taryba, gavusi tos valstybės prašymą ir Komisijos pasiūlymą, gali minėti tai valstybei leisti šios dalies pirmame punkte nurodytą laikotarpį pratęsti iki 1973 m. sausio 1 d.

5. Jeigu per nustatytą laikotarpį kompetentingos institucijos nepriima sprendimo dėl išsipareigojimo, dėl kurio panaikinimo pagal 4 straipsnio 1 dalį pateikta paraiška, jis laikomas panaikintu.

6. Taryba, remdamasi pranešimu, kurį iki 1972 m. gruodžio 31 d. pateikia Komisija, nagrinėja, kaip kiekvienoje valstybėje narėje įgyvendinamas šis reglamentas.

7 straipsnis

1. Prie kiekvieno sprendimo palikti išsipareigojimus gali būti pridėtos sąlygos skirtos didinti veiklos, susijusių su aptariamu išsipareigojimu, pelną.

2. Bet kokiame sprendime panaikinti išsipareigojimą, gali būti numatyta, kad būtina sukurti alternatyvias paslaugas. Tokiu atveju panaikinimas neįsigalioja tol, kol nepradedama teikti alternatyvių paslaugų.

8 straipsnis

1. Valstybė narė prieš įgyvendindama praneša Komisijai apie kiekvieną priemonę, panaikinančią išsipareigojimą organizuoti darbą arba vežti, kurią valstybė narė siūlo taikyti maršrutui arba transporto paslaugai ir kuris gali paveikti prekybą arba transporto eismą tarp valstybių narių. Apie tai ji nedelsdama praneša kitoms valstybėms narėms.

2. Jeigu Komisija mano esant būtina arba jeigu kita valstybė narė prašo, Komisija dėl siūlomos priemonės tariasi su kitomis valstybėmis narėmis.

3. Komisija per du mėnesius nuo to laiko, kai gauna 1 dalyje nurodytą pranešimą, pateikia nuomonę arba rekomendaciją visoms suinteresuotoms valstybėms narėms.

III SKIRSNIS

11 straipsnis

Transporto tarifų ir sąlygų, nustatytų dėl vienos ar kelių konkrečių kategorijų asmenų interesų, taikymas keleiviniame transporte

9 straipsnis

1. Kompensacijų dydis už finansines išlaidas, atsirandančias įmonėms keleiviniam transportui taikant transporto įkainius ir sąlygas, nustatytas dėl vienos ar kelių konkrečių kategorijų asmenų interesų, turi būti nustatomas laikantis bendros tvarkos, išdėstytos 11–13 straipsniuose.

2. Kompensacijos turi būti mokamos nuo 1971 m. sausio 1 d.

Jeigu bet kuriai valstybei narei iškiltų ypatingų sunkumų, Taryba, valstybės prašymu ir gavusi pasiūlymą iš Komisijos, gali suinteresuotai valstybei suteikti įgaliojimus minėtą datą pakeisti į 1972 m. sausio 1 d.

3. Paraiškos kompensacijoms gauti turi būti pateikiamos valstybių narių kompetentingoms institucijoms.

IV SKIRSNIS

Bendra kompensavimo tvarka

10 straipsnis

1. 6 straipsnyje numatytų kompensacijų dydis, susijęs su išpareigojimu organizuoti darbą arba vežti, turi būti lygus skirtumui tarp finansinių išlaidų sumažėjimo ir įmonės pajamų sumažėjimo, jeigu visas minėtas išpareigojimas arba atitinkama jo dalis būtų panaikinti tam tikram laikotarpiui.

Tačiau, jeigu ekonominių nuostolių apskaičiavimas buvo atliktas paskirstant skirtingoms įmonės transporto veiklos rūšims visas įmonės išlaidas, kurias įmonė patiria vykdydama minėtą veiklą, kompensacijų dydis turi būti lygus skirtumui tarp išlaidų, priskiriamų tai įmonės veiklos daliai, kuriai galioja su viešąja paslauga susijęs išpareigojimas, ir atitinkamų pajamų.

2. Siekiant nustatyti 1 dalyje nurodytas finansines išlaidas ir pajamas, būtina atsižvelgti į aptariamojo išpareigojimo panaikinimo padarinius visai įmonės veiklai.

1. 6 straipsnyje ir 9 straipsnio 1 dalyje numatytas kompensacijų dydis, kai kalbama apie išpareigojimus dėl tarifų, turi būti lygus skirtumui tarp šių dviejų dydžių:

a) pirmasis dydis turi būti lygus skirtumui tarp, pirma, numatomo transporto matavimo vienetų kiekio ir:

— arba paties palankiausio taikomo įkainio, kurio naudojami galėtų reikalauti, jeigu tokio išpareigojimo nebūtų, sandaugos arba

— kai tokio įkainio nėra, tuomet įkainio, kurį taikytų įmonės, dirbančios komerciniais pagrindais bei atsižvelgiančios į aptariamąsios veiklos išlaidas ir į rinkos būklę,

ir, antra, transporto matavimo vienetų kiekio ir įkainio, nustatyto tam tikram laikotarpiui, sandaugos;

b) antrasis dydis turi būti lygus skirtumui tarp išlaidų, kurios turėtų būti daromos, taikant patį palankiausią esantį įkainį, arba įkainį, kurį įmonės taikytų, jeigu dirbtų komerciniais pagrindais, ir, faktiškai patiriamų išlaidų, naudojant privatomąjį įkainį.

2. Jeigu dėl rinkos būklės kompensacijos, skaičiuojamos pagal 1 dalies nuostatas, nepakanka padengti visoms transporto, kuriam taikomas minėtas išpareigojimas dėl tarifų, išlaidoms, kompensacijos, numatytos 9 straipsnio 1 dalyje, dydis turi būti lygus skirtumui tarp tokių išlaidų ir pajamų iš minėto vežimo. Atliekant šiuos skaičiavimus reikia atsižvelgti į bet kokią kompensaciją, jau išmokėtą pagal 10 straipsnio nuostatą.

3. Apskaičiuojant pajamas ir išlaidas, kaip numatyta 1 dalyje, turi būti atsižvelgiama į padarinius, kuriuos aptariamojo išpareigojimo panaikinimas sukels visai įmonės veiklai.

12 straipsnis

Išlaidos, atsirandančios išlaikant išpareigojimus, turi būti skaičiuojamos remiantis efektyviu įmonių valdymu ir atitinkamos kokybės transporto paslaugų išlaikymu.

Palūkanos, susijusios su nuosavu kapitalu, gali būti išskaitomos iš palūkanų, į kurias atsižvelgiama skaičiuojant išlaidas.

13 straipsnis

1. Sprendimais, priimamais laikantis 6 ir 9 straipsnių nuostatų, iš anksto nustatomas kompensacijų dydis bent vienerių metų laikotarpiui. Tuo pačiu metu šiais sprendimais apibrėžiami veiksniai, kurie gali pateisinti minėto dydžio pakeitimą.
2. Dydis, nurodytas 1 dalyje, turi būti tikslinamas kiekvienais metais, uždarius metines aptariamų įmonių sąskaitas.
3. Iš anksto nustatyta kompensacija turi būti mokama dalimis. Sumos, kurias privaloma išmokėti atlikus 2 dalyje numatytus pakeitimus, turi būti išmokamos nedelsiant, kai tik nustatomi pakeitimų dydžiai.

V SKIRSNIS

Naujų su viešąja paslauga susijusių išpareigojimų nustatymas

14 straipsnis

1. Išskyrus atvejus, išvardytus 1 straipsnio 3 dalyje, po šio reglamento įsigaliojimo datos valstybės narės gali transporto įmonėms nustatyti išpareigojimus tik tuomet, jeigu šie išpareigojimai yra būtini siekiant užtikrinti pakankamą transporto paslaugų teikimą.
2. Jeigu tokiu būdu nustačius išpareigojimus transporto įmonės pagal 5 straipsnio 1 ir 2 dalis patiria ekonominių nuostolių arba 9 straipsnyje apibrėžta prasme patiriamos finansinės išlaidos, valstybių narių kompetentingos institucijos, nusprendusios įvesti tokius išpareigojimus, turi numatyti kompensacijas už finansines išlaidas, patiriamas taikant nustatytus išpareigojimus. Taikomi 10–13 straipsniai.

VI SKIRSNIS

Baigiamosios nuostatos

15 straipsnis

Valstybių narių kompetentingų institucijų pagal šio reglamento nuostatas priimtuose sprendimuose turi būti nurodomos priežastys, kuriomis šie sprendimai yra grindžiami ir jie privalo būti atitinkamu būdu paskelbti.

16 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad transporto įmonėms, atsižvelgiant į jų kaip transporto įmonių kompetenciją, būtų suteikiama galimybė deramai atstovauti įmonės interesams, atsižvelgiant į sprendimus, priimamus laikantis šio reglamento nuostatų.

17 straipsnis

1. Komisija valstybių narių gali prašyti pateikti visą svarbią informaciją apie tai, kaip taikomas šis reglamentas. Kai tik Komisija laikys esant būtina, ji konsultuosisi su valstybėmis narėmis.
2. Kompensacijai, mokamai laikantis šio reglamento nuostatų, neturi būti taikoma procedūra dėl išankstinio informavimo, nustatyta Europos ekonominės bendrijos steigimo sutarties 93 straipsnio 3 dalyje.

Valstybės narės nedelsdamos perduoda Komisijai duomenis, suskirstytus pagal išpareigojimų kategorijas apie kompensacijų dėl finansinės žalos, atsirandančios transporto įmonėms nustačius 2 straipsnyje nurodytus su viešąja paslauga susijusius išpareigojimus arba keleiviniame transporte taikant įkainius ir sąlygas, nustatomus dėl vienos arba kelių konkrečių kategorijų asmenų interesų.

18 straipsnis

1. Valstybės narės, pasikonsultavusios su Komisija, laiku priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie gali būti reikalingi įgyvendinant šį reglamentą ir visų pirma jo 4 straipsnį.
2. Jeigu valstybė narė pageidauja arba jeigu Komisija mano esant tinkama, Komisija konsultuosisi su minėtomis valstybėmis narėmis dėl siūlomų 1 dalyje nurodytų priemonių įgyvendinimo terminų.

19 straipsnis

1. Šis reglamentas taikomas šioms geležinkelio įmonėms, vykdančioms transporto veiklą:

— Société nationale des chemins de fer belges (SNCB) / Nationale Maatschappij der Belgische spoorwegen (NMBS),

— Deutsche Bundesbahn (DB),

— Société nationale des chemins de fer français (SNCF),

- Azienda autonoma delle Ferrovie dello Stato (FS),
- Société nationale des chemins de fer luxembourgeois (CFL),
- Naamloze Vennootschap Nederlandse Spoorwegen (NS).

2. Šis reglamentas netaikomas transporto įmonėms, kurios daugiausia teikia vietinės ar regioninės reikšmės transporto paslaugas.

3. Per trejus metus nuo šio reglamento įsigaliojimo Taryba, remdamasi 1965 m. gegužės 13 d. sprendimo II skirsnio išdėstytais nuostatomis ir tikslais, sprendžia, kokių veiksmų turi būti imamasi vykdant įsipareigojimus, kurie įeina į viešosios paslaugos sąvoką ir susiję su transporto veikla, kurių šis reglamentas nereguliuoja.

20 straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja 1969 m. liepos 1 d.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Liuksemburge, 1969 m. birželio 26 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

G. THORN
